

Одайська гімназія
Тульчинської міської ради Вінницької області

ПРОТОКОЛ № 4
засідання педагогічної ради

27.11.2024

Голова педагогічної ради: Кузь Л.І.

Секретар: Манько І.О.

Присутні:

1. Бойко Г.П.	9. Мельник Л.І.
2. Вергелес Н.П.	10. Миколишен В.М.
3. Вовк А.І.	11. Овчар Л.І.
4. Волошинська А.В.	12.Пастушок В.О.
5. Кузь Л.І.	13.Піхун Є.П.
6. Ломажук Н.І.	14.Подольян В.В.
7. Магдалинчук В.Я.	15.Романюк О.І.
8. Манько І.О.	

Порядок денний

1. Про схвалення Порядку визнання документів про підвищення кваліфікації педагогічних працівників закладу.
2. Про визнання/невизнання документів про підвищення кваліфікації педагогічних працівників закладу, отриманих ними поза закладом освіти, що мають ліцензію на підвищення кваліфікації або провадять освітню діяльність за акредитованою освітньою програмою.
3. Про шляхи формування компетентностей здобувачів освіти, необхідних для успішної самореалізації в суспільстві. Навчання для життя.

1. СЛУХАЛИ:

Кузь Л.І., директора гімназії, про схвалення Порядку визнання документів про підвищення кваліфікації педагогічних працівників закладу (додається).

УХВАЛИЛИ:

Схвалити Порядок визнання документів про підвищення кваліфікації педагогічних працівників Одайської гімназії.

Рішення прийнято одногосно

2. СЛУХАЛИ:

Кузь Л.І., директора гімназії, про визнання/невизнання документів про підвищення кваліфікації педагогічних працівників закладу, отриманих ними поза закладом освіти, що мають ліцензію на підвищення кваліфікації або провадять освітню діяльність за акредитованою освітньою програмою. Любов Іванівна довела до присутніх інформацію про те, що цього року педагогічні працівники не подавали клопотання до голови педагогічної ради про визнання результатів підвищення кваліфікації педагогічних працівників у 2024 році.

УХВАЛИЛИ:

3.Інформацію директора гімназії Кузь Л.І. взяти до відома.

Рішення прийнято одногolosно

3. СЛУХАЛИ:

Романюк О.І., заступника директора з навчально-виховної роботи, про шляхи формування компетентностей здобувачів освіти, необхідних для успішної самореалізації в суспільстві. Навчання для життя. Олена Ігорівна повідомила, що сучасна школа повинна давати людині, яка житиме в інформаційному суспільстві майбутнього, не фактичні знання, а методику їх здобуття, сприяти виробленню власних цінностей та ставлень, тобто формувати життєві компетентності. Вже в середині ХХ століття у розвитку освіти більшості країн проявились два важливих чинники, що ніяк не вписувалися в традиційні системи. По-перше, школа почала катастрофічно відставати від темпу розвитку й оновлення знань. По-друге, у зв'язку із соціокультурними зрушеннями ХХ ст., освіта стала масовою, розрахованою «на всіх». Відтоді ці чинники обумовили чимало спроб реформування і якісних зрушень в освітніх системах більшості країн світу. Питання розробки теоретичних основ компетентнісного підходу та впровадження його в освітню практику стало предметом розгляду не тільки на рівні окремих країн. Відомі міжнародні організації, що нині працюють у сфері освіти, останніми десятиліттями також вивчають проблеми, пов'язані з появою компетентнісно орієнтованої освіти; серед них - ЮНЕСКО, ЮНІСЕФ, Програма Розвитку ООН (ПРООН), Рада Європи, Організація європейського співробітництва та розвитку, Міжнародний департамент стандартів тощо. Українські педагоги також зацікавилися питанням впровадження компетентнісного підходу в освітню систему нашої країни. Протягом останніх років опубліковано чимало наукових праць, присвячених даній проблематиці. Аналіз дидактичної літератури дає підстави стверджувати, що різні автори по-різному трактують терміни «компетентність» і «компетенція». Обидва терміни походять з одного джерела - з латини *competentia* - узгодженість, відповідність, а *competo* - відповідати бути

годящим, здатним. «Компетенція» - «коло повноважень певної особи чи організації», «компетентність» - обізнаність, авторитетність, кваліфікованість особистості у певній галузі. Тому, на думку багатьох авторів, в педагогічному контексті доцільно послуговуватися саме терміном «компетентність». Частина дослідників (зокрема - А. Хуторської) вважають, що під педагогічною компетенцією слід розуміти «відчужену, наперед задану соціальну вимогу (норму) до освітньої підготовки учня, необхідну для його якісної продуктивної діяльності в певній сфері». А компетентність - це «оволодіння, володіння учня відповідною компетенцією, що включає його особистісне ставлення до неї та предмета діяльності». Компетентність - особистісна якість (сукупність якостей) учня, що вже відбулась, і мінімальний досвід діяльності в заданій сфері. Компетентність учня припускає прояв стосовно компетенції цілого спектра його особистісних якостей. Тобто, компетентність завжди особистісно забарвлена якостями конкретного учня. Зміст поняття «компетентність» дає можливість глибше зрозуміти твердження міжнародних експертів, які вважають, що це «здатність застосовувати знання та вміння ефективно й творчо в міжособистісних відносинах - ситуаціях, що передбачають взаємодію з іншими людьми в соціальному контексті так само, як і в професійних ситуаціях. Компетентність - поняття, що логічно походить від ставлень до цінностей, та від умінь до знань». Узагальнивши різні погляди відносно означення цього поняття, можна сказати, що більшість педагогів вважають, що під компетентністю людини слід розуміти систему структурованих наборів знань, умінь, навичок і ставлень, які набуваються у процесі навчання, та дозволяють здійснювати ефективну діяльність у певній галузі, а також саму здатність здійснювати таку діяльність. «Головна особливість компетентності як педагогічного явища - це не специфічні предметні вміння та навички, а конкретні життєві, необхідні кожній людині». Саме особистісне ставлення учнів до засвоєння знань умінь та навичок, їхня мотивація до навчання є найважливішими компонентами компетенції. Ефективність освітнього процесу різко зростає, якщо учень сам ставить для себе завдання заняття або свідомо приймає мету, сформульовану вчителем. Вчені визначили три категорії ключових компетентностей як концептуальної бази для подальшої розробки проблеми: автономна діяльність, інтерактивне використання засобів, вміння функціонувати в соціально-гетерогенних групах. На основі цих груп освітнім колам кожної країни рекомендовано формувати власний перелік ключових компетентностей. Українські педагоги визначили такий перелік ключових компетентностей: уміння вчитись, соціальна, загальнокультурна, здоров'язберігаюча, громадянська, підприємницька компетентності, а також компетентність з інформаційних і комунікаційних технологій. Зупинимось на питанні формування ключових та предметних компетентностей на уроках історії і правознавства.

Уміння вчитись

Формування цієї компетентності сприяє тому, що учень сам визначає мету діяльності; проявляє зацікавленість навчанням, докладає вольових зусиль; організовує свою працю для досягнення результату; відбирає або знаходить потрібні знання, способи для розв'язання задачі; усвідомлює свою діяльність і прагне її вдосконалити; має уміння й навички самоконтролю та самооцінки. Дуже яскраво це проявляється в проектній діяльності учнів.

Соціальна компетентність

Формуючи соціальні компетентності організовую групові форми роботи «Акваріум», «Ажурна пилка», «Навчаючись навчаю», залучаю до обговорення соціально значимих проблем робота в парах (запитання один одному, взаємооцінка, взаємоконтроль. Учні вчаться аналізувати механізми функціонування соціальних інститутів суспільства, визначаючи в них власне місце та проєктувати стратегії свого життя з урахуванням інтересів і потреб різних соціальних груп; продуктивно співпрацювати з різними партнерами в групі та команді, виконувати різні ролі й функції в колективі, проявляти ініціативу, підтримувати та керувати власними взаєминами з іншими; брати на себе відповідальність за прийняті рішення та їх виконання; спільно визначати мету діяльності, планувати, розробляти й реалізовувати соціальні проєкти і стратегії індивідуальних та колективних дій; визначати мету комунікації, застосовувати ефективні стратегії спілкування залежно від ситуації, вміти емоційно налаштовуватися на спілкування з іншим. (Робота учнів над проєктами «Особливості розвитку культурного життя України ХІХ ст.», «Правила і закони в нашому житті», «Забезпечення соціального захисту бездомних людей в Україні», «Моя історія жива», «Пам'ять про подвиг»)

Загальнокультурна компетентність

Формуючи загальнокультурну компетентність навчаю учнів аналізувати й оцінювати найважливіші досягнення національної, європейської та світової науки й культури, орієнтуватися в культурному та духовному контекстах сучасного українського суспільства; ознайомлюю учнів з різними культурами та цивілізаціями, формую переконання у значенні внеску кожної з них для розвитку світової цивілізації, підвищую культурний розвиток учнів.

Здоров'язберігаюча компетентність

Під поняттям здоров'язберігаючої компетентності слід розуміти характеристики, властивості учня, спрямовані на збереження фізичного, психічного та духовного здоров'я - свого та оточення. Формуючи цю компетентність направляю зусилля учнів на збереження і зміцнення фізичного, соціального, духовного і психічного здоров'я .

Компетентності з інформаційних і комунікаційних технологій

На уроках історії та основ правознавства учні навчаються застосовувати інформаційно-комунікаційні технології в навчанні та повсякденному житті; раціонально використовувати комп'ютер при розв'язуванні задач, пов'язаних з опрацюванням інформації, її пошуком, систематизацією, зберіганням, поданням та передаванням інформації. (Створення презентацій, використання мережі Інтернет). Учні на уроках та під час підготовки домашніх завдань використовують різноманітні додаткові, альтернативні джерела (журнал «Історія в школі», газету «Історія України», статті та монографії провідних істориків, довідники, словники, документів тощо, переглядають телепередачі («Історія міст України»).

Громадянська компетентність

Формуючи громадянську компетентність, навчаю учнів орієнтуватися в проблемах сучасного суспільно-політичного життя в Україні, знати процедури участі в діяльності політичних інститутів демократичної держави, органів місцевого самоврядування; застосовувати процедури й технології захисту власних інтересів, прав і свобод своїх та інших громадян, виконання громадянських обов'язків у межах місцевої громади та держави загалом; застосовувати способи та стратегії взаємодії з органами державної влади на користь собі й громадянському суспільству; використовувати способи діяльності й моделі поведінки, що відповідають чинному законодавству України, задоволюють власні інтереси особи та захищають права людини й громадянина; робити свідомий вибір та застосовувати демократичні технології прийняття індивідуальних і колективних рішень, враховуючи інтереси й потреби громадян, представників певної спільноти, суспільства та держави.

Підприємницька компетентність

Формуючи цю компетентність залучаю учнів до підготовки й участі в історичних турнірах, вікторинах інтелектуальних іграх, заохочую до пошуково-дослідницької краєзнавчої роботи («Історія міст і сіл», «Моя Батьківщина Україна»), виконання дослідницьких проєктів.

ВИСТУПИЛИ:

Подолан В.В., вчитель початкових класів, про шляхи формування ключових компетентностей в учнів початкових класів. Ознайомила присутніх із методичними матеріалами з власного педагогічного досвіду роботи. Наголосила на тому, що сучасне суспільство потребує високоосвічених, інтелектуально-розвинених та відданих своїй державі громадян, що легко і вільно можуть спілкуватися між собою, утверджуючи статус української мови як рідної й державної. Окреслила шляхи підвищення рівня пізнавальної мотивації учнів початкових класів. Наголосила, що мотивація є особливо важливим і специфічним компонентом навчальної діяльності, через реалізацію і за допомогою якого можливе формування навчальної діяльності школярів у

цілому, усвідомлюється його ціннісна значущість для особистісного, інтелектуального розвитку дитини.

Манько І.О., вчитель початкових класів, про використання ІКТ в освітньому процесі як засіб формування компетентної особистості учня. Наголосила на тому, що серед методів навчання особливе місце займають методи ІКТ, які залучають учнів до процесу формування компетентностей. Використання ІКТ демонструє учням, як технології використовуються для розв'язання практичних задач, сприяють формуванню інтересу до того, що вивчає на уроках; крім того, учні набувають досвіду спілкування в умовах освітньої діяльності.

УХВАЛИЛИ:

3.1. Учителям 1-9-х класів:

3.1.1. Спрямувати педагогічну діяльність на підвищення якості кожного уроку як основної форми освітнього процесу. Упродовж навчального року

3.1.2. Під час планування уроків враховувати важливість кожного етапу уроку для досягнення навчальної мети та якісної реалізації наскрізних змістових ліній навчальних програм для підвищення якості навчальних досягнень учнів. Упродовж навчального року

3.1.3. Активно впроваджувати в практику роботи інноваційні форми проведення уроків, в тому числі методи навчання з використанням елементів інформаційно-компетентісних технологій, які спрямовані на всебічний розвиток компетентної особистості учня. Постійно

3.1.4. На кожному уроці урізноманітнювати способи перевірки рівня навчальних досягнень учнів, шляхом використання різноманітних методів та прийомів. Упродовж навчального року

3.1.5. Вдосконалювати форми та методи роботи з обдарованими та здібними учнями щодо підвищення якості підготовки учнів до різноманітних конкурсів, турнірів, олімпіад, Інтернет-олімпіад.

3.1.6. Працювати над підвищенням професійної компетентності та педагогічної майстерності шляхом самоосвітньої діяльності в умовах реалізації Концепції «Нова українська школа».

3.2. Адміністрації гімназії:

3.2.1. Створити умови для підвищення професійної компетентності та педагогічної майстерності педагогів. Постійно

3.2.2. Тримати на постійному контролі стан підготовки вчителів щодо їх готовності до впровадження Концепції «Нова українська школа», Державного стандарту початкової освіти та Державного стандарту базової середньої освіти. Постійно

Рішення прийнято одногolosно

Голова педради

Л.І. Кузь

Секретар

І.О.Манько

ЗАТВЕРДЖЕНО
Протокол засідання педагогічної ради
Одайської гімназії №4
від 27 листопада 2024 року

ПОРЯДОК
визнання результатів підвищення кваліфікації
педагогічних працівників
Одайської гімназії Тульчинської міської ради

I. Загальні положення

1. Положення про порядок визнання результатів підвищення кваліфікації педагогічних працівників Одайської гімназії Тульчинської міської ради розроблено у відповідності до Законів України «Про освіту», «Про повну загальну середню освіту», Порядку підвищення кваліфікації педагогічних і науково-педагогічних працівників зі змінами (постанови Кабінету Міністрів України № 800 від 21.08.2019 р. та №1133 від 27.12.2019 р.) та визначає порядок підвищення кваліфікації педагогічних працівників Одайської гімназії Тульчинської міської ради (далі педагогів) та його визнання педагогічною радою у міжтестастійний період.

2. Метою підвищення кваліфікації педагогів є вдосконалення професійної підготовки шляхом поглиблення і розширення їх професійних знань, умінь і навичок відповідно до державної політики у галузі освіти та забезпечення якості освіти.

3. Основні завдання підвищення кваліфікації педагогів:

– удосконалення раніше набутих та/або набуття нових компетентностей у межах професійної діяльності або галузі знань з урахуванням вимог відповідного професійного стандарту (у разі його наявності);

– розвиток інноваційного мислення, творчої ініціативи;

– освоєння сучасних інноваційних технологій реалізації змісту навчання, що передбачає його диференціацію, індивідуалізацію, запровадження дистанційних технологій навчання;

– набуття особою досвіду виконання додаткових завдань та обов'язків у межах спеціальності та/або професії, та/або займаної посади;

– формування та розвиток цифрової, управлінської, комунікаційної, медійної, інклюзивної, мовленнєвої компетентностей тощо.

4. Основними принципами підвищення кваліфікації є:

– компетентнісний, діяльнісний та особистісно орієнтований підхід;

– науковість, системність, інноваційність;

– індивідуалізація та диференціація (урахування специфіки освітніх потреб різних категорій працівників);

– самоорганізація і самоконтроль.

• Підвищення кваліфікації – це система заходів, спрямованих на професійний розвиток педагогічних працівників відповідно до державної політики у галузі освіти та забезпечення якості освіти.

• Підвищення кваліфікації є необхідною умовою атестації педагогічного працівника.

• Педагогічні працівники зобов'язані постійно підвищувати свою кваліфікацію.

• Педагогічні працівники можуть підвищувати кваліфікацію в Україні та за кордоном (крім держави, що визнана Верховною Радою України державою-агресором чи державою-окупантом).

• Даний порядок визначає процедуру визнання результатів підвищення кваліфікації педагогічних працівників.

II. Нормативно-правова база

1. Закон України «Про освіту»;
2. Порядок підвищення кваліфікації педагогічних та науково-педагогічних працівників, затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України від 21.08.2019 року № 800 «Деякі питання підвищення кваліфікації педагогічних та науково-педагогічних працівників»;
3. Професійний стандарт «Вчитель початкових класів закладу загальної середньої освіти», затверджений Наказом Міністерства соціальної політики України від 10.08.2018 року №1143;
4. Положення про атестацію педагогічних працівників, затверджене Наказом Міністерства освіти і науки України 06.10.2010 №930
5. Положення про сертифікацію педагогічних працівників, затверджене постановою Кабінету Міністрів України від 27 грудня 2018 року №1190 (в редакції постанови Кабінету Міністрів України від 24 грудня 2019 року №1094)

Форми підвищення кваліфікації

1. Формами підвищення кваліфікації є інституційна (очна (денна, вечірня), заочна, дистанційна, мережева), дуальна, на робочому місці, на виробництві тощо.

2. Форми підвищення кваліфікації можуть поєднуватись.

3. Педагогічні працівники самостійно обирають конкретні форми, види, напрями та суб'єктів надання освітніх послуг з підвищення кваліфікації.

Основні види підвищення кваліфікації

– навчання за програмою підвищення кваліфікації, у тому числі участь у семінарах, практикумах, тренінгах, вебінарах, майстер-класах тощо;

– стажування;

Основні напрями підвищення кваліфікації

- розвиток професійних компетентностей (знання навчального предмета, фахових методик, технологій);
- формування у здобувачів освіти спільних для ключових компетентностей вмінь, визначених частиною першою статті 12 Закону України «Про освіту»;
- психолого-фізіологічні особливості здобувачів освіти певного віку, основи андрагогіки;
- мовленнєва компетентність, цифрова, комунікаційна, інклюзивна, емоційно-етична компетентність.

Обсяг підвищення кваліфікації

1. Обсяг (тривалість) підвищення кваліфікації педагогічних працівників установлюється в годинах та/або кредитах Європейської кредитної трансферно-накопичувальної системи (далі – ЄКТС, (один кредит ЄКТС становить 30 годин) за накопичувальною системою.
2. Загальний обсяг підвищення кваліфікації педагогічного працівника закладу не може бути менше ніж 150 годин на п'ять років.

Планування підвищення кваліфікації

- Планування підвищення кваліфікації працівників закладу освіти здійснюється двома етапами.

На першому етапі здійснюється перспективне планування у поточному році на наступний календарний рік шляхом затвердження педагогічною радою орієнтовного плану підвищення кваліфікації.

Орієнтовний план підвищення кваліфікації повинен містити інформацію про загальну кількість педагогічних працівників, які проходять підвищення кваліфікації, основні напрями та орієнтовний перелік суб'єктів підвищення кваліфікації.

Орієнтовний план підвищення кваліфікації формується з урахуванням пропозицій педагогічних працівників і оприлюднюється на інформаційному стенді закладу освіти та на його веб-сайті щороку протягом двох робочих днів з дня його затвердження, але не пізніше 25 грудня поточного року.

Другий етап планування розпочинається після затвердження в установленому порядку кошторису закладу освіти на відповідний рік. Керівник закладу освіти (уповноважені ними особи) невідкладно оприлюднюють загальний обсяг коштів, передбачений для підвищення кваліфікації працівників закладу освіти, які мають право на підвищення кваліфікації за рахунок коштів державного та/або місцевого бюджетів, а також за рахунок інших коштів, передбачених у кошторисі закладу освіти для підвищення кваліфікації.

- Протягом 15 календарних днів з дня отримання інформації про загальний обсяг коштів, передбачений на підвищення кваліфікації працівників закладу

освіти, кожен педагогічний працівник, який має право на підвищення кваліфікації за рахунок зазначених коштів, подає керівникові закладу освіти (уповноваженій ним особі) пропозицію до плану підвищення кваліфікації на відповідний рік, яка містить інформацію про тему (напрямок, найменування) відповідної програми (курсу, лекції, модуля тощо), форми, обсяг (тривалість), суб'єкта (суб'єктів) підвищення кваліфікації (із зазначенням інформації, визначеної цим Порядком), вартість підвищення кваліфікації (у разі встановлення) або про безоплатний характер надання такої освітньої послуги.

- З метою формування плану підвищення кваліфікації закладу освіти на поточний рік пропозиції педагогічних працівників розглядаються його педагогічною радою.

- За згодою педагогічного працівника його пропозиція може бути уточнена або змінена, зокрема з урахуванням обсягу видатків, передбачених на підвищення кваліфікації.

- За результатами розгляду педагогічна рада закладу освіти затверджує план підвищення кваліфікації на відповідний рік в межах коштів, затверджених у кошторисі закладу освіти за всіма джерелами надходжень на підвищення кваліфікації на відповідний рік (за винятком коштів самостійного фінансування підвищення кваліфікації педагогічними працівниками).

25. У разі невідповідності пропозиції педагогічного працівника щодо обсягу підвищення кваліфікації вимогам, визначеним пунктом 14 цього Порядку, така пропозиція не розглядається педагогічною радою.

26. План підвищення кваліфікації закладу освіти на відповідний рік включає:

- список педагогічних працівників, які повинні пройти підвищення кваліфікації у цьому році,
- теми, напрями підвищення кваліфікації,
- форми підвищення кваліфікації (інституційна, дуальна, на робочому місці)
- види підвищення кваліфікації (навчання за програмою підвищення кваліфікації, стажування, участь у семінарах, тренінгах, вебінарах, майстер-класах тощо)
- обсяги (тривалість) підвищення кваліфікації (у годинах або кредитах ЄКТС),
- перелік суб'єктів підвищення кваліфікації,
- строки (графік),
- вартість підвищення кваліфікації (у разі встановлення) або примітку про безоплатний характер надання такої освітньої послуги чи про самостійне фінансування підвищення кваліфікації педагогічним працівником.

27. План підвищення кваліфікації може містити додаткову інформацію, що стосується підвищення кваліфікації педагогічних працівників.

28. План підвищення кваліфікації може бути змінено протягом року в порядку, визначеному педагогічною радою.

За погодженням педагогічного, керівника закладу освіти (уповноваженої ним особи) і суб'єкта підвищення кваліфікації строки (графік) підвищення кваліфікації такого працівника протягом відповідного року можуть бути уточнені без внесення змін до плану підвищення кваліфікації.

29. На підставі плану підвищення кваліфікації керівник закладу освіти (уповноважена ним особа) забезпечує укладення між закладом освіти та суб'єктом (суб'єктами) підвищення кваліфікації договору про надання освітніх послуг з підвищення кваліфікації на відповідний рік.

Не пізніше 25 грудня працівник повинен поінформувати керівника закладу освіти або уповноважену ним особу про стан проходження ним підвищення кваліфікації у поточному році з додаванням копій отриманих документів про підвищення кваліфікації. Відповідна інформація зберігається в особовій справі працівника відповідно до законодавства.

Документи про підвищення кваліфікації

30. За результатами проходження підвищення кваліфікації педагогічним працівникам видається документ про підвищення кваліфікації, технічний опис, дизайн, спосіб виготовлення, порядок видачі та обліку якого визначається відповідним суб'єктом підвищення кваліфікації.

31. У документі про підвищення кваліфікації повинні бути зазначені:

повне найменування суб'єкта підвищення кваліфікації (для юридичних осіб) або прізвище, ім'я та по батькові (у разі наявності) фізичної особи, яка надає освітні послуги з підвищення кваліфікації педагогічним працівникам (для фізичних осіб, у тому числі фізичних осіб – підприємців);

тема (напрямок, найменування), обсяг (тривалість) підвищення кваліфікації у годинах та/або кредитах ЄКТС;

прізвище, ім'я та по батькові (у разі наявності) особи, яка підвищила кваліфікацію;

опис досягнутих результатів навчання;

дата видачі та обліковий запис документа;

найменування посади (у разі наявності), прізвище, ініціали (ініціал імені) особи, яка підписала документ від імені суб'єкта підвищення кваліфікації та її підпис.

Документи про підвищення кваліфікації (сертифікати, свідоцтва тощо), що були видані за результатами проходження підвищення кваліфікації у суб'єктів підвищення кваліфікації – нерезидентів України, можуть містити іншу інформацію, ніж визначено цим пунктом, та потребують визнання педагогічною радою закладу освіти згідно з цим Порядком.

Визнання результатів підвищення кваліфікації

32. Результати підвищення кваліфікації у суб'єктів підвищення кваліфікації, що мають ліцензію на підвищення кваліфікації або провадять освітню діяльність за акредитованою освітньою програмою, не потребують окремого визнання чи підтвердження.

33. Результати підвищення кваліфікації інших суб'єктів підвищення кваліфікації, що працюють за видом діяльності, який не підлягає ліцензуванню, визнаються рішенням педагогічної ради закладу.

Окремі види діяльності педагогічних працівників (участь у програмах академічної мобільності, наукове стажування, самоосвіта, здобуття наукового ступеня, вищої освіти), що провадилася поза межами плану підвищення кваліфікації закладу освіти, можуть бути визнані як підвищення кваліфікації відповідно до цього Порядку.

34. Педагогічний працівник протягом одного місяця після завершення підвищення кваліфікації подає до педагогічної ради закладу освіти клопотання про визнання результатів підвищення кваліфікації та документ про проходження підвищення кваліфікації.

Клопотання протягом місяця з дня його подання розглядається на засіданні педагогічної ради закладу освіти.

Для визнання результатів підвищення кваліфікації педагогічна рада заслуховує педагогічного працівника щодо якості виконання програми підвищення кваліфікації, результатів підвищення кваліфікації та повинна прийняти рішення про:

визнання результатів підвищення кваліфікації;

невизнання результатів підвищення кваліфікації.

У разі невизнання результатів підвищення кваліфікації педагогічна рада закладу освіти може надати рекомендації педагогічному працівнику щодо повторного підвищення кваліфікації у інших суб'єктів підвищення кваліфікації та/або прийняти рішення щодо неможливості подальшого включення такого суб'єкта підвищення кваліфікації до плану підвищення кваліфікації закладу освіти до вжиття ним дієвих заходів з підвищення якості надання освітніх послуг.

Результатом підвищення кваліфікації педагогічних працівників у суб'єктів підвищення кваліфікації, що мають ліцензію на підвищення кваліфікації або провадять освітню діяльність за акредитованою освітньою програмою, може бути присвоєння їм повних та/або часткових професійних та/або освітніх кваліфікацій у встановленому законодавством порядку.

У разі підвищення кваліфікації шляхом інформальної освіти (самоосвіти) замість документа про підвищення кваліфікації подається звіт про результати підвищення кваліфікації або творча робота, персональне розроблення електронного освітнього ресурсу, що виконані в процесі (за результатами) підвищення кваліфікації та оприлюднені на веб-сайті закладу освіти та/або в

електронному портфолію педагогічного працівника (у разі наявності). Форму звіту обирає педагогічний працівник.

35. Участь педагогічних працівників у програмах академічної мобільності на засадах, визначених Законами України «Про освіту», «Про вищу освіту», Положенням про порядок реалізації права на академічну мобільність, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 12 серпня 2015 р. № 579 (Офіційний вісник України, 2015 р., № 66, ст. 2183), та іншими актами законодавства, визнається педагогічною радою закладу як підвищення кваліфікації педагогічних працівників.

Обсяг підвищення кваліфікації шляхом участі педагогічного працівника у програмі академічної мобільності зараховується в межах визнаних результатів навчання, але не більше ніж 30 годин або один кредит ЄКТС на рік.

36. Результати інформальної освіти (самоосвіти) педагогічних працівників, які мають науковий ступінь та/або вчене, почесне чи педагогічне звання (крім звання «старший вчитель»), можуть бути визнані педагогічною радою закладу як підвищення кваліфікації педагогічних працівників при умові надання творчого звіту.

Обсяг підвищення кваліфікації шляхом інформальної освіти (самоосвіти) зараховується відповідно до визнаних результатів навчання, але не більше 10 годин або одного кредиту ЄКТС на рік.

37. Здобуття першого (бакалаврського), другого (магістерського) рівня вищої освіти, третього (освітньо-наукового/освітньо-творчого) рівня або наукового рівня вищої освіти вперше або за іншою спеціальністю у межах професійної діяльності або галузі знань визнається як підвищення кваліфікації педагогічних працівників.

Обсяг підвищення кваліфікації шляхом здобуття наукового ступеня, рівня вищої освіти зараховується відповідно до встановленого обсягу освітньо-професійної (освітньо-наукової, освітньо-творчої) програми у годинах або кредитах ЄКТС, за винятком визнаних (зарахованих) результатів навчання з попередньо здобутих рівнів освіти.

Умови визнання результатів підвищення кваліфікації

38. Ефективність підвищення кваліфікації

Педагогічні працівники:

- застосовують освітні технології, спрямовані на формування ключових компетентностей і наскрізних умінь здобувачів освіти;
- створюють та використовують власні освітні ресурси;
- сприяють створенню сучасного освітнього простору;
- мають публікації професійної розробки та методичні розробки;

- використовують інформаційно-комунікаційні технології в освітньому процесі;
- поширюють педагогічні інновації у власній професійній діяльності;
- використовують методики роботи з дітьми з особливими освітніми потребами;
- дотримуються академічної доброчесності

Фінансування підвищення кваліфікації

39. Фінансування підвищення кваліфікації в обсязі, встановленому законодавством, і відповідно до плану підвищення кваліфікації, здійснюється в межах кошторису закладу та інших джерел, не заборонених законодавством України.

40. Самостійне фінансування підвищення кваліфікації здійснюється педагогами, які проходять підвищення кваліфікації поза межами плану підвищення кваліфікації закладу.

41. На час підвищення кваліфікації з відривом від освітнього процесу за педагогом зберігається місце роботи (посада) із збереженням середньомісячної заробітної плати.